wälja wallitsenu, mes surembat parrandamist tarwitiwa. Neide parrandamisse man kaeti, nipaljo kui wõimalik olli: 1) et keel nink mõistminne sellest selgembas saas; 2) et wärsi-sõnnumõõt õkwa noti perra olles; 3) et rimi, mink läbbi laulo, luggemisse ja laulmisse man, sündsamba ja kaunimba omma kuulda, nink wärsi hõlpsambaste pähhä jäwa, täwwemba ollesse; nink 4) et laulo pühha kirja sõnnuga rohkembaste ärratedu mõttid ja tundmist annasse. — Laulo-numri läwa kirko-laulo-ramato wiimsest laulust eddesi, et, kui se wastne ramat jõwwas rahwale armsas sada nink wast mõnne koggoduse ja oppetaja lubba pallesse ja saasse, neid laule ka kirrikun laulda, ülleswõttawa laule höikaminne ehk tähhendaminne hõlpsamb olles. Eddimätsel laulul om sis Nr. 582, nink perramätsel 1000. — Kui se wastne laulo-koggo sedda wõis sata, et meije armas rahwas wastse himmoga wõttas waimolikku laule luggeda ja laulda, sis saas meil sest suurt römo ja tenno Jummala wasta ollema. — Wimate olgo tähhendetu, et wast ka läbhüngutse Tallinakele-rahwale, kel Tarto-keel ka tutwa om, se ramat wõis henge tullus olla, nink seperrast tedda ka neile ängatas.

Tarto-kele-rahwa prausk,

J. F. Heller.
